

[Morten Lange.]

at tjenestemandsløven kuldsejlede. Nu kunne jeg i og for sig godt have forstået, om man ønskede en sådan kuldsejling, hvis man ville have ipustet diskussionen nogle nye principper, hvad der efter min mening godt kunne have været grund til, men jeg har indtrykket af, at når man sørgede for kuldsejlingen, så var det mere af principløshed og mangel på plan, end det var fordi man ønskede at få en tjenestemandreform eller rettere en virkelig reform af ansættelse i statens tjeneste gennemført.

Så vidt jeg kan se, så sejler vi stadig væk videre, uden at der er nogen større mulighed for en løsning, med et dobbelt lønsystem inden for staten, og det spænder over næsten alle lønklasser, i hvert fald fra 2. til 25. Jeg kan ikke se bedre, end at det ville være helt rimeligt, om en kommission, der havde med ansættelse i statens tjeneste at gøre, tog stilling til dette i det lange løb ikke særlig holdbare system, men jeg har forstået, at det skal tjenestemandskommissionen sky som pesten; det skal på en eller anden måde ordne sig selv, og sådan er jeg nu bange for at ansættelsesforhold normalt ikke udvikler sig.

Jeg har et indtryk af, at diskussionen i tjenestemandskommissionen peger i retning af en betydelig smidiggørelse, men måske det i virkeligheden peger nok så meget imod en likvidation af det klassiske tjenestemandssystem; der skal bare noget andet at sætte i stedet for, og det er vel nok dér, en virkelig reform burde være det, som en tjenestemandskommission arbejdede med.

Jeg kan blot nævne, at jeg tror, et af de forhold, som i det lange løb bliver umedgørligt for det offentlige, det er de overordentlig lange veje frem til en normeringslov eller frem til en endelig ansættelse. Hvis man skal have ansat et par skikkelige nye mennesker et eller andet sted, ja, så skal det behandles først af styrelsen, derefter af fagministeriet, af finansministeriet, af finansudvalget, af folketinget, af lønningsrådet, og inden den tid er det formodentlig sådan, at det er helt andre ting, man i virkeligheden skulle ønske.

Det offentlige bliver nødt til at indstille sig på, at den tid, vi lever i, kræver en helt anderledes smidighed, og det skulle kunne lade sig gøre. Der er rammebevil-

lingsmuligheder, der er meget andet. Noget af det stiveste, der findes i denne verden, det er normeringslove, og derfor er de ikke at anbefale til fremtidig brug.

Ministeren har, så vidt jeg ved, et håb om, at man nu kan gøre den generelle del af tjenestemandskommissionens arbejde færdig frem til lovgivningsstadiet og derefter håbe på, at klassificeringen ordner sig. Jeg har fornemmelsen af, at det er optimisme, men der er ét lyspunkt i det, og det er, at nu, hvor kuldsejlingen er konstateret, får vi dog måske tid til at se lidt mere på den vigtige side af tjenestemandsløven, nemlig på medbestemmelsesretten. Efter min opfattelse er der egentlig ikke så forfærdelig meget lovgivningsmæssigt nødvendigt i den retning, men der er ingen, der rigtig ved det; vi er snart nødsaget til at have en kommission til undersøgelse af, hvor meget delegation man har lov til i det offentlige. Det er også en af de ting, som tjenestemandskommissionen måske kan bidrage lidt til, men jeg tror, det, der i virkeligheden savnes mest, er en formalisering af medbestemmelsesretskravene. Jeg tror ikke, at tjenestemandsløven lægger så forfærdelig meget som en bjælke i vejen.

Hvad angår selve forslaget til normeringslov skal jeg ikke komme med særlig mange bemærkninger. Et af de problemer, som normeringsforslaget ikke løser, er den overordentlig dårlige indplacering af hele det, som man kunne kalde for forsorgsområdet. Men det får vi vel klareret ved tjenestemandskommissionens arbejde.

Et andet princip, som denne lov viser frem, og som jeg gerne vil nævne, er, at jeg synes, der er en tendens til i lidt for høj grad at forhøje antallet af underordnede og billige stillinger uden samtidig at følge op i de lidt højere klasser for samme gruppe. Det gælder f. eks. i politiet, hvor der sker en ikke ubetydelig udvidelse i bunden, men hvor det, så vidt jeg kan se, for ganske almindeligt politiansatte er forholdsvis beskedent med den udvikling, der sker i de sædvanlige advancementsstillinger. Jeg tror ikke, det er at gøre ét i forvejen brydsomt arbejde særlig attraktivt, at der ikke er et brugbart antal advancementsstillinger til rådighed.

Så skal jeg i øvrigt ved denne lejlighed undlade at sige noget som helst om militæ-